

- 1) Klauzula 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., wprowadzonego w życie przez dyrektywę Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że klauzula ta nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu, jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym, które, ze względu na konieczność promowania zatrudnienia i niezależnie od wykonywania tego porozumienia dokonało obniżenia granicy wieku, po przekroczeniu której możliwe jest zawieranie umów o pracę na czas określony bez ograniczeń.
- 2) Prawo wspólnotowe a w szczególności art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78 WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi na przeszkodzie ono uregulowaniu krajowemu takiemu jak uregulowanie stanowiące przedmiot sporu przed sądem krajowym, które bez ograniczeń zezwala na zawieranie umów o pracę na czas określony z pracownikami w wieku powyżej 52 lat, chyba że występuje ścisły związek z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony z tym samym pracodawcą.

Na sądzie krajowym spoczywa obowiązek zagwarantowania pełnej skuteczności ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na wiek poprzez niestosowanie wszelkich przepisów prawa krajowego, które są z nią sprzeczne również wtedy, gdy termin na dokonanie transpozycji tej dyrektywy jeszcze nie upłynął.

(¹) Dz.U. C 146 z 29.05.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-148/04 (wniosek Commissione tributaria provinciale di Genova o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **Unicredito Italiano SpA przeciwko Agenzia delle Entrate, Ufficio Genova 1** (¹)

(Pomoc państwa — Decyzja 2002/581/WE — Ulgi podatkowe przyznane bankom — Uzasadnienie decyzji — Kwalifikacja jako pomoc państwa — Przesłanki — Zgodność ze wspólnym rynkiem — Przesłanki — Artykuł 87, ust. 3 lit. b) i c) WE — Ważny projekt stanowiący przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania — Rozwój niektórych działań gospodarczych — Wcześniej przyznane ulgi podatkowe — Zwrot pomocy — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Zasada pewności prawa — Zasada proporcjonalności)

(2006/C 36/19)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-148/04 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym,

złożony przez Commissione tributaria provinciale di Genova (Włochy), postanowieniem z dnia 11 lutego 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 marca 2004 r., w postępowaniu: **Unicredito Italiano SpA przeciwko Agenzia delle Entrate, Ufficio Genova 1, Trybunał (druga izba)** w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), r. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: Ch. Stix-Hackl, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Analiza zadanych pytań nie wykazała elementów, które mogą wpłynąć na ważność decyzji Komisji 2002/581/WE z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie systemu pomocy państwa wprowadzonego przez Włochy na korzyść banków.
2. Artykuł 87 WE i następne, art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i proporcjonalności nie mogą sprzeciwiać się środkowi krajowemu zawierającemu nakaz zwrotu pomocy, wydanemu w wykonaniu decyzji Komisji, w której uznała ona tę pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i której analiza w świetle tych samych postanowień i ogólnych zasad nie wykazała elementów mogących wpłynąć na jej ważność.

(¹) Dz.U. C 118 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 27 października 2005 r.

w sprawach połączonych C-187/04 i C-188/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 93/37/EWG — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Koncesja na roboty budowlane — Reguły dotyczące ogłoszeń)

(2006/C 36/20)

(Język postępowania: włoski)

W sprawach połączonych C-187/04 i C-188/04, mających za przedmiot dwie skargi o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesione w dniu 22 kwietnia 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: K. Wiedner, avocat: G. Bambara) przeciwko **Republice Włoskiej** (pełnomocnik: I. M. Braguglia, avocat: M. Fiorilli), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 27 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco: